

Arrest

nr. 261 576 van 4 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS loco advocaat J. WOLSEY en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraans staatsburger, afkomstig uit Isfahan. U bent geboren als moslim maar praktiseert al vele jaren geen enkele religie meer. U gelooft in de ideeën van het zoroastrisme maar praktiseert ook deze religie niet. Op enkele jaren in Shiraz na woonde u steeds in Isfahan. Uw oudste broer, G.R. (...), die zijn naam liet veranderen in Ray (O.V. X, CG X), was actief voor de MKO (Mujahedeen Khalq Organisation). In 1359 (Perzische kalender, stemt overeen met 1980-1981 volgens de Gregoriaanse kalender) of 1360 (1981-1982) werd hij gearresteerd vanwege zijn politieke activiteiten. Hij bracht vijf jaar door in de gevangenis. Na zijn vrijlating, omstreeks 1365 (1986-1987), trok hij naar Irak. Na het vertrek van uw broer Ray verlieten uw drie andere broers Iran richting Canada. Zij bezitten inmiddels de

Canadese nationaliteit. Na de Amerikaanse invasie in Irak anno 2003 keerde Ray met behulp van het Rode Kruis terug naar Iran. Hij slaagde erin zijn zoon Iran te laten ontvluchten maar werd zelf opnieuw gearresteerd. Bij de inval in de ouderlijke woning waarbij uw broer werd gearresteerd raakte uw moeder in coma. Zeven of acht maanden later overleed zij. Uw broer kreeg penitentiair verlof om de begrafenis bij te wonen. Hij maakte daarvan gebruik om Iran opnieuw te ontvluchten. Op 26 november 2008 diende hij een verzoek om internationale bescherming in België in. Enkele maanden later werd hij erkend als vluchteling. Inmiddels bezit hij de Belgische nationaliteit. Uw broer is een zelfverklaard mensenrechtenactivist die bij het Europees Parlement lobbyt tegen de MKO. Sinds het overlijden van uw vader een vijftal jaar geleden werd u geregeld, soms elke maand, soms om de zes maanden, opgeroepen door ettela'at amniyat (de veiligheidsdiensten van het land). U werd er stevast ondervraagd over uw broer Ray. Zelf was u nooit politiek actief. U werkte als schrijnwerker. Op 8 of 9 dey (tiende maand) 1396 (29 of 30 december 2017) was u bij A. (...), een oude vriend in Shahin Shahr. U had voor hem een bestelling afgewerkt. Plots hoorden jullie lawaai op straat. Jullie gingen naar buiten en volgden de mensen om te kijken wat er gaande was. Voor jullie het goed en wel beseften waren jullie verzeild geraakt in een betoging tegen het regime. Iets verderop werd de straat afgezet door ordediensten. U wilde vluchten maar werd gearresteerd door bassidji (Mobilisatie der Verdrukten) en gedurende vijf maanden opgesloten in de gevangenis van Dastgerd in Isfahan. U werd verhoord door leden van bassidji en mensen van ettela'at (inlichtingdienst) van de sepah (korps van wachters van de revolutie). Zij wilden weten wie u de opdracht had gegeven om op straat te komen en of u in contact stond met buitenlandse inlichtingendiensten. U kreeg ook vragen over uw broer en zijn contacten. Tijdens de ondervragingen werd u gemarteld. Na een drietal maanden was u de martelingen en de slagen beu en zei dat u eender welke bekentenis zou opschrijven en ondertekenen. Uw verhoorders zagen in dat u niets te vertellen had en lieten het daarbij. Vervolgens werd u overgebracht naar een cel waar u daglicht kon zien. Daar verbleef u nog twee maanden. In deze periode werd u nog geregeld geslagen en mishandeld. Ook A. (...) werd gearresteerd tijdens de betoging. Aangezien hij een bejaarde man is, werd hij na twee dagen vrijgelaten. Hij lichtte uw familie in over uw detentie. Uw schoonbroer en uw neef, een kolonel van de luchtmacht op rust, poogden vergeefs om informatie over u in te winnen. Uiteindelijk liet de sepah u in de derde maand van 1397 zelf vrij. U kreeg te horen dat dit uw laatste kans was en dat u op eender welk moment opnieuw opgepakt zou kunnen worden. Bij uw vrijlating diende u een brief te ondertekenen waarin stond dat u zich zou moeten aanbieden van zodra de sepah u opriep. Verder mocht u de stad niet verlaten en moest u beloven niet meer te zullen deelnemen aan manifestaties. Uw familie had tijdens uw detentie een paspoort voor u aangevraagd en een smokkelaar gevonden. Deze laatste regelde voor u een zakenvisum waarmee u naar Frankrijk zou kunnen reizen. U diende enkel uw vingerafdrukken te geven. U verliet Iran in khordad (derde maand) 1397, u vermoedt op 22/3/1397 (12 juni 2018). U reisde met uw eigen paspoort, voorzien van een Schengenvisum, via Turkije naar Frankrijk, en reisde vervolgens door naar België. Op 23 juli 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in België in. In geval van terugkeer naar Iran vreest u opnieuw gearresteerd, gedetineerd en mishandeld te worden door de sepah.

Na uw vertrek uit Iran verhuisden uw echtgenote en kinderen naar Shiraz waar zij hun intrek namen bij haar familie.

U bent in het bezit van uw shenasnameh (geboorteboekje) en uw rijbewijs.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Voorts moet worden opgeworpen dat het vreemd is dat u met een geldig paspoort legaal uw land bent uit gereisd om naar België te komen. U zou in Teheran het vliegtuig naar Turkije hebben genomen. U verklaarde weliswaar dat u een smokkelaar had die voor u allerlei valse documenten had voorbereid (CGVS II p. 6). Echter, het paspoort was wel degelijk uw eigen legale paspoort met uw eigen persoonsgegevens. Gelet op uw bewering dat een van de voorwaarden was dat u de stad niet mocht verlaten is het bijgevolg heel opmerkelijk dat u het risico nam om met uw eigen paspoort via de luchthaven Iran te verlaten. Het spreekt voor zich dat deze houding geenszins in overeenstemming te brengen is met het koesteren van een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade ten opzichte van de autoriteiten. Ook het feit dat u een smokkelaar ter hand heeft genomen kan dit door u

genomen risico niet minimaliseren. Immers uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt dat (illegaal) vertrek waarbij omkoping een rol speelt quasi onmogelijk is, aangezien de vele controles zulks zeer duur en complex maken.

Deze vaststellingen zetten uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven in het bijzonder op de helling.

Daarnaast kan er nog weinig geloof gehecht worden aan uw deelname aan een betoging in Shahin Shahr. Vooreerst rijzen er ernstige vragen omtrent uw situering in de tijd van deze betoging. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud hield u het er bij dat het in de maand dey (tiende maand) van 1396 was (CGVS I, p. 12). In uw tweede onderhoud beweerde u dat het op 8 of 9/10/1397 (29 of 30 december 2017) was en herinnerde u zich dat het een donderdag was (CGVS II, p. 8-9). Deze data vielen echter op een vrijdag en een zaterdag. Voorts gaf u aan zelf nooit politiek actief te zijn geweest, nooit eerder aan betogingen te hebben deelgenomen en vanwege de politieke problemen van uw oudste broer steeds erg voorzichtig te zijn geweest en zich zo ver mogelijk te houden van politieke kwesties (CGVS I, p. 12; II, p. 11). Deze houding staat in schril contrast met uw beschrijving van hoe u in de betoging verzeild raakte en de manier waarop u eraan deelnam. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u ervan op de hoogte was dat er al één of twee dagen betogingen aan de gang waren, dat deze zich over heel Iran verspreidden en dat deze snel een politieke kleur aannamen en zich tegen het regime kantten (CGVS I, p. 12; I, p. 8-9). Echter, toen jullie buiten lawaai hoorden, begaven A. (...) en u zich naar de hoofdstraat waar de betogers liepen en slogans tegen het regime schreeuwden. Vervolgens bleef u niet staan maar stapte u zelf mee op in de demonstratie en riep u ook slogans. Het is op z'n minst bevreemdend dat iemand die zich steeds vanwege de politieke problemen van zijn familie zo ver mogelijk hield van politieke kwesties plots – zoals u zelf verklaarde ongewild en onbewust in een betoging verzeild raakte en daarenboven nog actief deelnam aan de betoging door slogans te roepen. Aangezien er aan uw deelname aan de betoging nog weinig geloof kan gehecht worden, komt bijgevolg ook de geloofwaardigheid van uw arrestatie en detentie op de helling te staan.

Dat er aan uw detentie geen geloof gehecht kan worden, blijkt verder ook uit uw uiteenlopende verklaringen over het moment dat u in vrijheid werd gesteld. In uw eerste onderhoud beweerde u dat u werd vrijgelaten begin ordibehesht (tweede maand) 1397 (CGVS I, p. 17). In uw tweede onderhoud zei u dat het in khordad (derde maand) 1397 was (CGVS II, p. 4-5). Verder dient erop gewezen dat ook uw verklaringen over de manier waarop u werd vrijgelaten weinig eenduidig zijn. U beweerde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat uw schoonbroer en uw neef een oplossing vonden om u vrij te krijgen. Vervolgens werd u driemaal de vraag gesteld in welke omstandigheden u werd vrijgelaten en welke stappen uw schoonbroer en uw neef hadden ondernomen. U ontweek telkens de vraag. Verder dan een vermoeden dat uw schoonbroer het via zijn connecties regelde (CGVS I, p. 18), kwam u niet. Ook in uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u aanvankelijk dat uw schoonbroer en uw neef een regeling troffen met het oog op uw vrijlating. Wanneer hierop wederom werd doorgevraagd, stelde u plots dat ze niets gedaan hebben, en dat het uiteindelijk de sepah was die u zelf vrijliet (CGVS II, p. 13). Evenzeer bevreemdend is dat u beweerde dat u na drie maanden detentie de ondervragingen en mishandelingen niet langer aankon en ermee instemde eender welke bekentenis te ondertekenen maar dat u uiteindelijk alsnog zonder enige bekentenis werd vrijgelaten (CGVS I, p. 18). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u geen enkel begin van bewijs van uw arrestatie of detentie aanbracht.

Vervolgens dient erop gewezen dat u geen enkele informatie kon verschaffen over de situatie voor u in Iran na uw vertrek. U sloot niet uit dat er nog iets gebeurd was maar uw familie vertelt u niets. U wist niet of er een gerechtelijke procedure tegen u loopt (CGVS II, p. 4) en u was niet op de hoogte of er nog convocaties van de politie of de rechtbank naar u verstuurd werden sinds u de gevangenis had verlaten (CGVS II, p. 5). Uw uitleg dat uw familie u niets zou zeggen als er iets gebeurd zou zijn om u niet ongerust te maken (CGVS I, p. 9; II, p. 4), volstaat geenszins om uw onwetendheid te rechtvaardigen. Gelet op het voorhanden zijn van allerlei individuele en anonieme communicatiemiddelen (GSM, internet, fax,...), had u immers de mogelijkheid om andere vrienden die volledig los staan van de door u aangehaalde problematiek, te contacteren met het verzoek om de stand van zaken voor u na te gaan. Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/ haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst.

Ook de problemen die uw familieleden zouden hebben ervaren na uw vertrek uit Iran, heeft u niet aannemelijk gemaakt. U stelde aanvankelijk dat uw echtgenote en kinderen verplicht werden om van

Isfahan naar Shiraz te vertrekken en dat uw zoon sindsdien niet meer naar de universiteit kon gaan. Hij kon zich niet inschrijven aan de universiteit van Shiraz, doch tastte in het duister omtrent de reden hiervoor (CGVS I, p. 9). In uw tweede onderhoud stelde u daarentegen dat uw zoon nog steeds aan de universiteit van Ghorasgaan bij Isfahan studeert, hoofdzakelijk via afstandsonderwijs. (CGVS II, p. 3-4). Waar u aanvankelijk over een verplicht vertrek van uw gezin naar Shiraz sprak, gaf u even later aan dat zij uit voorzorg vertrokken zijn omdat zij in Shiraz konden terugvallen op de steun van de familie (CGVS I, p. 9). U zei dat u het gevoel had dat uw echtgenote bedreigd wordt maar maakte dit niet concreet aannemelijk. U was niet op de hoogte van bedreigingen, en zei dat als ze problemen zouden hebben, ze het u niet zouden zeggen. Gevraagd waarop u zich baseerde voor deze uitspraak, zei u dat u tot u tot een familie behoort die altijd werd gecontroleerd door het regime (CGVS II, p. 2-3). Een dergelijke algemene uitleg, waarbij supra de nodige bedenkingen geplaatst werden – is ruimschoots onvoldoende om de door u beweerde problemen van uw familie na uw vertrek aan te tonen.

Voor wat betreft uw verklaring dat uw familie steeds gevisieerd werd door het regime naar aanleiding van de activiteiten van uw oudste broer, uw ouders werden vaak opgeroepen en ondervraagd door ettela'at amniyat (de veiligheidsdiensten van het land), een lot dat ook u te beurt viel sinds het overlijden van uw vader een vijftal jaar geleden, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het op z'n minst merkwaardig is dat de Iraanse autoriteiten 15 jaar na het vertrek van uw broer, uw familie nog soms maandelijks zouden lastigvallen. Voorts dient te worden vastgesteld dat u niettegenstaande u verklaarde per brief (of telefonisch) door ettela'at amniyat te worden opgeroepen, hiervan niet het minste bewijs kon neerleggen (CGVS II, p. 7-8). Wat er ook van zij, de door u aangehaalde ondervragingen door ettela'at amniyat, zijn onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin valt hieruit een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming af te leiden. U verklaarde immers zelf dat deze ondervragingen nooit gepaard gingen met mishandelingen of martelingen (CGVS I, p. 18). Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat uit informatie in het bezit het Commissariaat-generaal blijkt dat sippenhaft (bestrafing van zelf onschuldige bloedverwanten voor een misdaad die een familielid heeft begaan), niet voorkomt in Iran. In de berichtgeving komen enkel gevallen van intimidatie en discriminatie van familieleden voor.

Voor wat betreft uw verklaring dat u geboren bent als moslim maar zich als zoroaster ziet, moet worden opgemerkt dat u uitdrukkelijk verklaarde geen enkele religie, dus het ook zoroastrisme niet, te praktiseren (CGVS I, p. 3). U hebt geen contact met andere zoroasters in België en bent niet op de hoogte van het bestaan van plaatsen waar zij samenkomen (CGVS II, p. 15). Het gegeven dat u in de basisideeën van het zoroastrisme gelooft is onvoldoende om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming in geval van terugkeer naar Iran.

Uw shenasnameh en uw rijbewijs tonen uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de:

"Schending van

- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen."

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent een aantal van de aangevoerde bepalingen en beginselen.

Omtrent zijn legale vertrek uit Iran, voert hij vervolgens aan:

"De redenering van verwerende partij is gebaseerd op de vooronderstelling dat het Iraanse systeem zo gecentraliseerd is dat het de uitwisseling van informatie tussen de verschillende diensten mogelijk maakt dat iemand die op voorrand geseind is door enige nationale overheid niet legaal het land zou kunnen verlaten. Dit is zeker niet het geval. Een dergelijk systeem van centralisering is geenszins vanzelfsprekend en heeft zelfs moeite om zich in Europa te vestigen. Het postulaat waarop de

wederpartij zich beroept, is niet gebaseerd op enig concreet element en vormt geen geldige reden om de asielaanvraag van verzoeker af te wijzen.

Bovenop, de stelling van het CGVS volgens hetwelk "uit informatie in het bezit van het Commissariaatgeneraal blijkt dat (illegaal) vertrek waarbij omkoping een rol speelt quasi onmogelijk is. aangezien de vele controles zulks zeer duur en complex maken. " is op geen enkel concrete informatie gesteund; de administratieve dossier bevat daarover geen informatie.

Verzoeker wenst aan te voeren dat het legaal verlaten uit een land van herkomst met eigen paspoort en geldig visum, op zich niet uitsluit dat de asielzoeker problemen heeft in dit land. Dit heeft Uw Raad ook uitdrukkelijk erkend in een arrest met betrekking tot een asielzoeker afkomstig uit Kameroen (RvV arrest n° 201.784 van 27 maart 2018)."

Betreffende zijn deelname aan een betoging en zijn detentie, doet verzoeker verder gelden:

"Verwerende partij heeft geen correcte feitenvinding verricht met betrekking tot de deelname van verzoeker aan de betoging in Shahin Shahr. Het is niet zo dat verzoeker met wetens en willens heeft beslist om deel te nemen aan een betoging tegen het regime in Iran. Zonder ervan bewust te zijn vond hij zich deel uitmakend van een protestactie, maar het was nooit zijn bedoeling om de risico's die hij al loopt als broer van een opponent zomaar te verhogen.

Zo heeft hij verklaard:

(...)

De geloofwaardigheid van verzoekers deelname aan een betoging kan dus niet in vraag worden gesteld omwille van de voorzichtige houding die hij gedwongen moest aannemen omwille van de politieke activiteiten van zijn broer. Dit zijn twee aparte elementen die niet perse tegenstrijdig zijn.

Verzoeker heeft trouwens op overtuigende manier zijn participatie aan de betoging kunnen vertellen: het traject die hij en A. (...) hebben afgelegd voor dat ze mensen van bassidji en hezbollah zijn tegengekomen, de tijdstip en wijze waarop hij werd gearresteerd (CGVS gehoorntitie's 28.09.2020, pg. 10-11). Ook de details van zijn arrestatie heeft hij kunnen weergeven (CGVS gehoorntitie's 28.09.2020, pg. 11). Zijn verklaringen zijn voldoende om de feiten als geloofwaardig te beschouwen.

Om deze reden moet ook de 3 maanden detentie die daarop volgde als geloofwaardig worden beschouwd. Het stemt van een overdreven formele analyse om zulke ernstige feiten zomaar in twijfel te trekken zoals het CGVS het doet in de bestreden beslissing naar aanleiding van bepaalde tegenstrijdigheden qua de exacte tijdstip en manier waarop verzoeker werd vrijgelaten. Deze elementen zijn relatief van minder belang en betreffen periferische aspecten van het asielrelaas van verzoeker. De handelswijze van het CGVS is onzorgvuldig."

Met betrekking tot het aan hem verweten gebrek aan informatie, stelt verzoeker:

"De Commissaris-generaal vindt het ongeloofwaardig dat verzoeker geen enkel informatie kan verschaffen over de (rechterlijke) vervolgingen die hij het voorwerp zou uitmaken in Iran.

Dit is een foutieve appreciatie van verwerende partij aangezien verzoeker tijdens zijn interview nooit heeft beweerd dat er een gerechtelijke procedure aan de gang was. Hij werd op arbitraire wijze gearresteerd en er was geen sprake van rechterlijke toetsing tijdens zijn hierop volgende detentie (CGVS gehoorntitie's 02.03.20, pg. 16-17), het is dus totaal overdreven om documenten van hem op te eisen.

Voor wat betreft de problemen die zijn familieleden hebben ervaren na verzoekers vertrek uit Iran, erkend verzoeker zelf dat hij waarschijnlijk niet op de hoogte is van alle bedreigingen. Hij legt uit dat zijn familie hem niet ongerust wou maken: "mijn familie is het traditie datje niemand ongerust wil maken. Het is goed mogelijk dat er wel iets gebeurd is. Wij zijn ver van elkaar. Opdat ze mij niet ongerust zouden maken, is het goed mogelijk dat ze mij niet alles vertellen om mij niet ongerust te maken. " (CGVS gehoorntitie's 28.09.2020, pg. 4). Daarom kan men aan verzoeker niet redelijk verwijten dat hij de vervolgingsfeiten die hebben plaatsgevonden na zijn vertrek met alle details kan weergeven."

Voorts gaat verzoeker in op de bedreigingen waarvan zijn hele familie slachtoffer werd. In dit kader geeft hij aan:

"Verzoeker werd, zoals de rest van zijn familie, gevisieerd door het regime naar aanleiding van de activiteiten van zijn broer.

Dit heeft verzoeker zo verklaard tijdens zijn interviews:

(...)

Na het vertrek van zijn broer uit het land, werden zijn ouders vaak opgeroepen en ondervraagd door de veiligheidsdiensten van het land om informatie te verschaffen over hun zoon. Sinds het overlijden van zijn vader werd verzoeker dan ondervraagd door dezelfde diensten.

Er blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat verwerende partij de ernst van de bedreigingen onderschat.

Het betreft nochtans zwaarwichtige feiten van vervolgingen voorpolitieke motieven die uitmondde in het toekennen van de vluchtelingenstatus voor alle leden van de familie die het land hebben gevlucht:

- G.R. (...) heeft een asielaanvraag ingediend in België die werd aanvaard door de asielinstanties (O.V. 6.355.735, CG 08/16879);

- S.-J.C. (...), D. (...) en M. (...) werden alle drie erkend als vluchteling door de Canadese asielinstanties (zie documenten stuk 3);

Er blijkt duidelijk uit de documenten van de asielprocedure van M. (...) dat de politieke activiteiten van R. (...) en de daaraan gekoppeld risico's voor de ganse Familie de voornaamste reden van zijn vertrek en zijn asielaanvraag was (stuk 4). De verklaringen van M. (...) in het kader van zijn asielaanvraag stemmen trouwens totaal overeen met verzoekers uitleggingen tijdens beide interviews.

Het is inderdaad zo dat elke asielaanvraag op eigen merites moet worden onderzocht en dat de beslissingen genomen door de Canadese Immigration and Refugee Board het CGVS zeker niet dwingen.

Toch moeten deze toekenningen als begin van bewijs van een nood aan internationaal bescherming uit hoofde van verzoeker worden genomen.

De bedreigingen waarvan verzoeker het voorwerp uitmaakte in Iran, in het kader van doelgerichte intimidatie en repressie van figuren van de oppositie - zoals G.R. (...) - en hun familie, bereiken de graad van ernst om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikels 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker geeft verder nog een algemene, theoretische uiteenzetting inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en stelt dat aan hem het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

Verzoeker concludeert:

"Verzoeker vreest dat in geval van terugkeer hij zal worden mishandeld, vervolgd en gedood door de Iraanse autoriteiten, omwille van eerdere vervolgingsfeiten en omwille van het feit dat hij de broer is van een bekende figuur van de oppositie.

Verzoekende partij heeft alles geprobeerd om documenten neer te leggen en zijn relaas te ondersteunen. Verwerende partij heeft telkens de voorkeur gegeven aan een lening die zijn onwetendheden in het licht brengt, in plaats van, rekening houdend met de objectieve elementen en de inherente kwetsbaarheid van asielzoekers, een soepele lezing van de verklaringen te onthouden.

In dit opzicht is het dan ook pertinent om te verwijzen naar het principe van het voordeel van de twijfel (zie punt B).

Verzoekende partij werd al het slachtoffer van vervolgingen (martelingen).

De artikelen 48/6 en 48/7 zijn dus van toepassing."

2.2. Verzoeker stelt op basis van het voorgaande:

"Rekening houdend met het bovenstaande dient aan verzoekende partij dan ook de status van vluchteling te worden toegekend.

In ondergeschikte orde, en aangezien het reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Iran, dient verzoeker de subsidiaire bescherming worden toegekend.

In zeer ondergeschikte orde moet de bestreden beslissing worden vernietigd zodanig dat er bijkomende instructiemaatregelen worden verricht."

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"3. Verblijfstitels van verzoekers broer in Canada;

4. Documenten van asielprocedure van Mehdi in Canada".

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen.

3.1. Verzoeker legt op 22 maart 2021 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota een betere kopie neer van de verblijfstitel van zijn broer in Canada. Tevens legt hij een vertaling van het Engels naar het Nederlands neer van het interview van zijn broer in Canada.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige procedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.2. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.4. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de aldaar aanwezige autoriteiten. Deze problemen en vrees zouden zijn voortgesprongen uit het politieke profiel van zijn broer Ray, in combinatie met zijn toevallige deelname aan een betoging.

In zoverre verzoeker in dit kader verwijst naar de erkenning als vluchteling in België van zijn broer Ray en naar de bij het verzoekschrift gevoegde en door middel van een aanvullende nota neergelegde documenten inzake de asielprocedure zijn broer in Canada, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker met deze verwijzing geenszins kan volstaan om ook in zijner hoofde het bestaan aan te tonen of aannemelijk te maken van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. De voormelde personen hebben verzoekers land van herkomst blijkens het niet-betwiste feitenrelaas en de stukken zoals bij het verzoekschrift gevoegd immers allemaal verlaten meer dan twaalf jaren geleden. Verzoeker zelf koos ervoor om hun voorbeeld niet te volgen en bleef na het vertrek van de laatste van de voormelde personen nog een decennium in Iran wonen. In dit kader dient erop te worden gewezen dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Te dezen betwist verzoeker niet dat de bestraffing van zelf onschuldige bloedverwanten voor een misdadig begaan door een familielid in Iran, zoals verweerder stelt, niet voorkomt. Verder ligt er in het geheel geen informatie voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het loutere gegeven een bloedband te vertonen met een persoon die, zoals verzoekers broer, in een ver verleden bekend stond als politiek opposant zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker dient gelet op het voorgaande in deze aldus *in concreto* en aan de hand van zijn persoonlijke situatie en omstandigheden aannemelijk te maken dat ook hij heden, meer dan een decennium nadat zijn voormelde familieleden zijn land van herkomst verlieten, daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd en vervolgd door zijn autoriteiten.

Met betrekking tot de concrete, door verzoeker aangevoerde problemen en vrees, wordt in de bestreden beslissing in dit kader vooreerst met recht gemotiveerd:

“Voorts moet worden opgeworpen dat het vreemd is dat u met een geldig paspoort legaal uw land bent uit gereisd om naar België te komen. U zou in Teheran het vliegtuig naar Turkije hebben genomen. U verklaarde weliswaar dat u een smokkelaar had die voor u allerlei valse documenten had voorbereid (CGVS II p. 6). Echter, het paspoort was wel degelijk uw eigen legale paspoort met uw eigen persoonsgegevens. Gelet op uw bewering dat een van de voorwaarden was dat u de stad niet mocht verlaten is het bijgevolg heel opmerkelijk dat u het risico nam om met uw eigen paspoort via de luchthaven Iran te verlaten. Het spreekt voor zich dat deze houding geenszins in overeenstemming te brengen is met het koesteren van een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade ten opzichte van de autoriteiten. Ook het feit dat u een smokkelaar ter hand heeft genomen kan dit door u genomen risico niet minimaliseren. Immers uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt dat (illegaal) vertrek waarbij omkoping een rol speelt quasi onmogelijk is, aangezien de vele controles zulks zeer duur en complex maken. Deze vaststellingen zetten uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven in het bijzonder op de helling.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. De informatie waarop deze motieven schragen is, dit in tegenstelling met wat hij voorhoudt, weldegelijk in de map ‘landeninformatie in het administratief dossier opgenomen. Voorts toont verzoeker geheel niet aan dat hetgeen verweerder op grond van deze informatie stelt foutief zou zijn. Waar verzoeker tracht te laten uitschijnen dat er in Iran tussen de verschillende diensten geen uitwisseling (mogelijk) zou zijn, zodat iemand die geseind is eenvoudigweg het land zou kunnen verlaten, dient verder te worden vastgesteld dat verzoeker dit op generlei wijze staaft en dat dit bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Dat het voor gezochte en geseinde personen in Iran mogelijk zou zijn om eenvoudigweg op legale wijze en met gebruik van hun eigen paspoort het land te verlaten, is geheel niet aannemelijk. Daarenboven blijkt het tegendeel genoegzaam uit de door verweerder gehanteerde landeninformatie. Daarin wordt immers duidelijk aangegeven dat er zowel bij het aanvragen van paspoorten als op de luchthavens weldegelijk een database wordt gehanteerd aan de hand waarvan er bijvoorbeeld wordt nagegaan of er openstaande zaken bij een rechtbank zijn. Hoe dan ook vermocht verzoeker er onmogelijk vanuit te gaan dat hij niet geseind stond. De Raad treedt verweerder aldus bij en is van oordeel dat het manifest afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn vermeende problemen met en vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten dat verzoeker ervoor koos om het land op legale wijze, met gebruik van zijn eigen paspoort en via de internationale luchthaven van Teheran te verlaten. Eveneens duidt het feit dat hij daarbij geen problemen ondervond er duidelijk op dat hij niet in de negatieve aandacht staat van zijn nationale autoriteiten. Verzoeker kan met zijn verwijzing naar een arrest dat de Raad in het verleden velde inzake een Kameroens staatsburger geenszins afbreuk doen aan deze vaststellingen. Nog daargelaten dat in dit arrest wordt aangegeven dat, hoewel een legaal vertrek het bestaan van een vrees op zich niet uitsluit, in dit kader wel de nodige toelichting dient te worden verschaft en dat verzoeker op dit vlak kennelijk in gebreke blijft, dient immers te worden opgemerkt dat aan dit arrest geenszins precedentswaarde kan worden gehecht. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht en elk verzoek om internationale bescherming wordt, zoals reeds hoger werd aangegeven, afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Daarnaast kan er nog weinig geloof gehecht worden aan uw deelname aan een betoging in Shahr. Vooreerst rijzen er ernstige vragen omtrent uw situering in de tijd van deze betoging. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud hield u het er bij dat het in de maand deyy (tiende maand) van 1396 was (CGVS I, p. 12). In uw tweede onderhoud beweerde u dat het op 8 of 9/10/1397 (29 of 30 december 2017) was en herinnerde u zich dat het een donderdag was (CGVS II, p. 8-9). Deze data vielen echter op een vrijdag en een zaterdag.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan en laat deze geheel ongemoeid. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd gehandhaafd.

Eveneens wordt inzake verzoekers vermeende, toevallige deelname aan een betoging in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Voorts gaf u aan zelf nooit politiek actief te zijn geweest, nooit eerder aan betogingen te hebben deelgenomen en vanwege de politieke problemen van uw oudste broer steeds erg voorzichtig te zijn geweest en zich zo ver mogelijk te houden van politieke kwesties (CGVS I, p. 12; II, p. 11). Deze houding staat in schril contrast met uw beschrijving van hoe u in de betoging verzeild raakte en de manier waarop u eraan deelnam. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u ervan op de hoogte was dat er al één of twee dagen betogingen aan de gang waren, dat deze zich over heel Iran verspreidden en dat deze snel een politieke kleur aannamen en zich tegen het regime kantten (CGVS I, p. 12; I, p. 8-9). Echter, toen jullie buiten lawaai hoorden, begaven A. (...) en u zich naar de hoofdstraat waar de betogers liepen en slogans tegen het regime schreeuwden. Vervolgens bleef u niet staan maar stapte u zelf mee op in de demonstratie en riep u ook slogans. Het is op z'n minst bevreemdend dat iemand die zich steeds vanwege de politieke problemen van zijn familie zo ver mogelijk hield van politieke kwesties plots – zoals u zelf verklaarde ongewild en onbewust in een betoging verzeild raakte en daarenboven nog actief deelnam aan de betoging door slogans te roepen. Aangezien er aan uw deelname aan de betoging nog weinig geloof kan gehecht worden, komt bijgevolg ook de geloofwaardigheid van uw arrestatie en detentie op de helling te staan.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Dat hij zich zonder dat hij zich hiervan bewust zou zijn geweest, ongewild en zonder dat dit zijn bedoeling was zou zijn terecht gekomen in en zou hebben deel uitgemaakt van een betoging, mist gelet op zowel zijn voormelde, terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing als de verklaringen die hij in dit kader *nota bene* zelf citeert in het voorliggende verzoekschrift iedere ernst. Verweerder stelt geheel terecht dat het bijzonder bevreemdend is dat verzoeker, hoewel hij voorhiel steeds voorzichtig te zijn geweest en zich zo ver mogelijk van politieke kwesties te hebben gehouden, onbewust en ongewild in een betoging zou zijn verzeild geraakt en vervolgens actief zou hebben deelgenomen aan deze betoging.

De geloofwaardigheid van de bewering dat verzoeker in het kader van de voormelde betoging zou zijn gearresteerd en gedetineerd wordt nog verder ondermijnd doordat hij kennelijk tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen aflegde over zijn vrijlating. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Dat er aan uw detentie geen geloof gehecht kan worden, blijkt verder ook uit uw uiteenlopende verklaringen over het moment dat u in vrijheid werd gesteld. In uw eerste onderhoud beweerde u dat u werd vrijgelaten begin ordibehesht (tweede maand) 1397 (CGVS I, p. 17). In uw tweede onderhoud zei u dat het in khordad (derde maand) 1397 was (CGVS II, p. 4-5). Verder dient erop gewezen dat ook uw verklaringen over de manier waarop u werd vrijgelaten weinig eenduidig zijn. U beweerde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat uw schoonbroer en uw neef een oplossing vonden om u vrij te krijgen. Vervolgens werd u driemaal de vraag gesteld in welke omstandigheden u werd vrijgelaten en welke stappen uw schoonbroer en uw neef hadden ondernomen. U ontweek telkens de vraag. Verder dan een vermoeden dat uw schoonbroer het via zijn connecties regelde (CGVS I, p. 18), kwam u niet. Ook in uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u aanvankelijk dat uw schoonbroer en uw neef een regeling troffen met het oog op uw vrijlating. Wanneer hierop wederom werd doorgevraagd, stelde u plots dat ze niets gedaan hebben, en dat het uiteindelijk de sepah was die u zelf vrijliet (CGVS II, p. 13). Evenzeer bevreemdend is dat u beweerde dat u na drie maanden detentie de ondervragingen en mishandelingen niet langer aankon en ermee instemde eender welke bekentenis te ondertekenen maar dat u uiteindelijk alsnog zonder enige bekentenis werd vrijgelaten (CGVS I, p. 18).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Ten onrechte tracht hij de voormelde vaststellingen immers te minimaliseren en af te doen als zijnde van relatief minder belang. Deze vaststellingen hebben immers rechtstreeks betrekking op de meest essentiële gebeurtenissen in en raken bijgevolg de kern van het door hem ten berde gebrachte asielrelaas.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Vervolgens dient erop gewezen dat u geen enkele informatie kon verschaffen over de situatie voor u in Iran na uw vertrek. U sloot niet uit dat er nog iets gebeurd was maar uw familie vertelt u niets. U wist niet of er een gerechtelijke procedure tegen u loopt (CGVS II, p. 4) en u was niet op de hoogte of er nog convocaties van de politie of de rechtbank naar u verstuurd werden sinds u de gevangenis had verlaten (CGVS II, p. 5). Uw uitleg dat uw familie u niets zou zeggen als er iets gebeurd zou zijn om u niet ongerust te maken (CGVS I, p. 9; II, p. 4), volstaat geenszins om uw onwetendheid te rechtvaardigen. Gelet op het voorhanden zijn van allerlei individuele en anonieme communicatiemiddelen (GSM, internet, fax...), had u immers de mogelijkheid om andere vrienden die volledig los staan van de door u aangehaalde problematiek, te contacteren met het verzoek om de stand van zaken voor u na te gaan.

Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/ haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Uit zijn voormelde gezegden blijkt weldegelijk dat hij kennelijk onwetend was en klaarblijkelijk naliet de nodige pogingen te ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en situatie. Nochtans mocht zulks van hem, omwille van de voormelde redenen, weldegelijk worden verwacht. Dat hij dit naliet, vormt bijgevolg een verdere, ernstige negatieve indicatie voor de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vermeende problemen en vrees voor vervolging.

Tevens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Ook de problemen die uw familieleden zouden hebben ervaren na uw vertrek uit Iran, heeft u niet aannemelijk gemaakt. U stelde aanvankelijk dat uw echtgenote en kinderen verplicht werden om van Isfahan naar Shiraz te vertrekken en dat uw zoon sindsdien niet meer naar de universiteit kon gaan. Hij kon zich niet inschrijven aan de universiteit van Shiraz, doch tastte in het duister omtrent de reden hiervoor (CGVS I, p. 9). In uw tweede onderhoud stelde u daarentegen dat uw zoon nog steeds aan de universiteit van Ghorasgaan bij Isfahan studeert, hoofdzakelijk via afstandsonderwijs. (CGVS II, p. 3-4). Waar u aanvankelijk over een verplicht vertrek van uw gezin naar Shiraz sprak, gaf u even later aan dat zij uit voorzorg vertrokken zijn omdat zij in Shiraz konden terugvallen op de steun van de familie (CGVS I, p. 9). U zei dat u het gevoel had dat uw echtgenote bedreigd wordt maar maakte dit niet concreet aannemelijk. U was niet op de hoogte van bedreigingen, en zei dat als ze problemen zouden hebben, ze het u niet zouden zeggen. Gevraagd waarop u zich baseerde voor deze uitspraak, zei u dat u tot u tot een familie behoort die altijd werd gecontroleerd door het regime (CGVS II, p. 2-3). Een dergelijke algemene uitleg, waarbij supra de nodige bedenkingen geplaatst werden – is ruimschoots onvoldoende om de door u beweerde problemen van uw familie na uw vertrek aan te tonen.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Voor de frappante tegenstrijdigheid inzake de studies van zijn zoon, biedt hij niet de minste uitleg. Evenmin biedt hij enige verklaring aangaande de incoherentie in zijn gezegden omtrent het voorgehouden vertrek van zijn gezin naar Shiraz. Waar verzoeker voor het overige op louter hypothetische wijze aangeeft dat hij *“waarschijnlijk niet op de hoogte is van alle bedreigingen”* en herhaalt dat zijn familie hem niet ongerust zou willen maken, dient te worden opgemerkt dat verzoeker met dergelijke algemene, hypothetische en ongefundeerde beweringen bezwaarlijk kan volstaan om aannemelijk te maken dat zijn familie zou worden bedreigd. Deze bewering mist verder iedere ernst nu niet kan worden ingezien waarom en het geheel niet geloofwaardig is dat zijn familie, dit louter om hem niet ongerust te maken, informatie die dermate essentieel is voor zijn verzoek om internationale bescherming en ter inschatting van het risico in zijn hoofd bij een terugkeer voor hem zou achterhouden.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Voor wat betreft uw verklaring dat uw familie steeds gevisieerd werd door het regime naar aanleiding van de activiteiten van uw oudste broer, uw ouders werden vaak opgeroepen en ondervraagd door ettela’at amniyat (de veiligheidsdiensten van het land), een lot dat ook u te beurt viel sinds het overlijden van uw vader een vijftal jaar geleden, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het op z’n minst merkwaardig is dat de Iraanse autoriteiten 15 jaar na het vertrek van uw broer, uw familie nog soms maandelijks zouden lastigvallen. Voorts dient te worden vastgesteld dat u niettegenstaande u verklaarde per brief (of telefonisch) door ettela’at amniyat te worden opgeroepen, hiervan niet het minste bewijs kon neerleggen (CGVS II, p. 7-8). Wat er ook van zij, de door u aangehaalde ondervragingen door ettela’at amniyat, zijn onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin valt hieruit een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming af te leiden. U verklaarde immers zelf dat deze ondervragingen nooit gepaard gingen met mishandelingen of martelingen (CGVS I, p. 18).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met de loutere herhaling van zijn eerdere gezegden en door eenvoudigweg aan te geven dat verweerder de ernst van de feiten onderschat, doet hij namelijk op generlei wijze afbreuk aan deze motieven. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het niet aannemelijk is dat de Iraanse autoriteiten vijftien jaar na het vertrek van verzoekers broer nog steeds dermate veelvuldig zijn familie zouden lastig vallen. Voorts

merkt verweerder met recht op dat verzoeker, hoewel dit gelet op zijn eigen verklaringen mocht worden verwacht, geen bewijzen bijbrengt van de beweerde schriftelijke en telefonische oproepingen. Hoe dan ook stipt verweerder terecht aan dat de voormelde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade. Dat verzoeker zelf kennelijk deze mening ook is toegedaan, blijkt daarbij overigens uit het gegeven dat hij het nodig achtte om de hoger ongeloofwaardig bevonden, fictieve asielmotieven op te dissen.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het voorliggende beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangevoerde, concrete problemen en vrees voor vervolging.

In zoverre verzoeker voor het CGVS nog aanhaalde dat hij is geboren als moslim doch zich zou beschouwen als zoroaster, kan voorts worden opgemerkt dat verzoeker hierop in het verzoekschrift in het geheel niet terugkomt, dat hij hierover in het verzoekschrift met geen woord rept en dat hij de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat waar gemotiveerd wordt:

“Voor wat betreft uw verklaring dat u geboren bent als moslim maar zich als zoroaster ziet, moet worden opgemerkt dat u uitdrukkelijk verklaarde geen enkele religie, dus het ook zoroastrisme niet, te praktiseren (CGVS I, p. 3). U hebt geen contact met andere zoroasters in België en bent niet op de hoogte van het bestaan van plaatsen waar zij samenkomen (CGVS II, p. 15). Het gegeven dat u in de basisideeën van het zoroastrisme gelooft is onvoldoende om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming in geval van terugkeer naar Iran.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker niet de minste poging onderneemt teneinde deze motieven te weerleggen, hierover met geen woord rept en deze motieven volledig onverlet laat, onverminderd overeind.

De overige door verzoeker neergelegde documenten en stukken, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoeker overigens niet worden aangevochten of betwist, tot slot evenmin afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien zij door verzoeker niet worden aangevochten en betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“Uw shenasnameh en uw rijbewijs tonen uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke niet ter discussie staan.”

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Gelet op het voorgaande toont verzoeker verder niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Verzoeker toont voor het overige niet aan op welke wijze *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen” in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT